Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 7 oktober 2014*

”Talan om ogiltigförklaring — Europeiska unionens externa åtgärder — Artikel 218.9 FEUF — Fastställande av vilka ståndpunkter som på unionens vägnar ska intas i ett organ som inrättats genom ett avtal — Internationellt avtal som Europeiska unionen inte är part i — Internationella vinorganisationen (OIV) — Begreppet ’akt med rättslig verkan’ — Rekommendationer från OIV”

I mål C-399/12,

angående en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 FEUF, väckt den 28 augusti 2012,

Förbundsrepubliken Tyskland, företrädd av T. Henze, B. Beutler och N. Graf Vitzthum, samtliga i egenskap av ombud,

sökande,

med stöd av

Republiken Tjeckien, företrädd av M. Smolek, E. Ruffer och D. Hadroušek, samtliga i egenskap av ombud,

Storhertigdömet Luxemburg, företrätt av P. Frantzen, i egenskap av ombud,

Ungern, företrätt av M. Z. Fehér och K. Szíjjártó, båda i egenskap av ombud,

Konungariket Nederländerna, företrätt av M. Bulterman, B. Koopman och J. Langer, samtliga i egenskap av ombud,

Republiken Österrike, företrädd av C. Pesendorfer, i egenskap av ombud,

Republiken Slovakien, företrädd av B. Ricziová, i egenskap av ombud,

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, företrätt av J. Holmes, barrister,

intervenienter,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av E. Sitbon och J.-P. Hix, båda i egenskap av ombud,

svarande,

* Rättegångsspråk: tyska.

med stöd av

Europeiska kommissionen, företrädd av F. Erlbacher, B. Schima och B. Eggers, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Skouris, vice-ordföranden K. Lenaerts (referent), avdelningsordförandena A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta och T. von Danwitz samt domarna J. Malenovský, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, D. Šváby, M. Berger, A. Prechal och E. Jarašiūnas,

generaladvokat: P. Cruz Villalón,

justitiesekreterare: handläggaren K. Malacek,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 26 november 2013,

och efter att den 29 april 2014 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Förbundsrepubliken Tyskland har yrkat att domstolen ska ogiltigförklara rådets beslut av den 18 juni 2012 om fastställande av Europeiska unionens ståndpunkt vad gäller vissa resolutioner som kommer att bli föremål för omröstning inom Internationella vinorganisationen (OIV) (nedan kallat det angripna beslutet).

Tillämpliga bestämmelser

Internationell rätt

2 I artikel 1.2 i avtalet om upprättande av Internationella vinorganisationen, som ingicks den 3 april 2001 (nedan kallat OIV-avtalet), anges att ”OIV strävar mot sina mål och utövar sina befogenheter enligt artikel 2 i egenskap av mellanstatlig organisation med vetenskaplig och teknisk inriktning som är verksam på områdena vinodling, vin, vinbaserade drycker, bordsdruvor, russin och andra produkter från vinodling”.

3 I artikel 2 i OIV-avtalet föreskrivs följande:

”1. Inom ramen för sin behörighet har OIV följande syften:

a) Att informera medlemsstaterna om åtgärder för beaktande av problem som förekommer bland producenter, konsumenter och andra aktörer inom sektorn för vin och vinprodukter.

b) Att biträda andra internationella organisationer, såväl mellanstatliga som icke-statliga, särskilt organisationer med standardiseringsverksamhet.

c) Att bidra till internationell harmonisering av nuvarande praxis och standarder och, vid behov, till utarbetandet av nya internationella standarder för att förbättra villkoren för produktion och saluförande av vin och vinprodukter och till att säkerställa att konsumenternas intressen beaktas.

2. För att uppnå dessa mål ska OIV utöva följande befogenheter:

…

b) utarbeta och sammanställa rekommendationer och övervaka genomförandet av dem i samråd med medlemmarna, särskilt inom följande områden:

(i) villkoren för vinproduktion,

(ii) oenologiska metoder,

(iii) definition och/eller beskrivning av produkter, märkning och villkor för saluföring,

(iv) metoder för analys och bedömning av vinprodukter,

…”

4 I artikel 8 i OIV-avtalet föreskrivs att en internationell mellanstatlig organisation får delta i eller bli medlem av OIV och bidra till finansieringen av OIV på villkor som från fall till fall bestäms av generalförsamlingen på förslag av verkställande kommittén.

5 Av Europeiska unionens medlemsstater är 21 medlemmar i OIV. Unionen är dock inte medlem. Unionen är emellertid ”observatör” i den mening som avses i artikel 5.2 i OIV:s interna arbetsordning. Europeiska kommissionen har därför rätt att närvara vid möten i OIV:s expertgrupper och kommissioner och framföra åsikter vid dessa möten på de villkor som anges i OIV:s interna arbetsordning.

Unionsrätt

6 Artikel 120f i rådets förordning (EG) nr 1234/2007 av den 22 oktober 2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter (förordningen om en samlad marknadsordning) (EUT L 299, p. 1), i den lydelse som följer av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1234/2010 av den 15 december 2010 (EUT L 346, s. 11), (nedan kallad förordning nr 1234/2007) har rubriken ”Kriterier för tillstånd” och föreskriver följande:

”Kommissionen ska, när den lämnar tillstånd till oenologiska metoder i enlighet med förfarandet i artikel 195.4,

a) grunda sig på de oenologiska metoder som har rekommenderats och offentliggjorts av [OIV] och på resultaten av användningen av ännu inte tillåtna oenologiska metoder för försöksändamål,

…”

7 I artikel 120g i förordning 1234/2007, som har rubriken ”Analysmetoder”, föreskrivs följande:

”De analysmetoder som ska användas för att bestämma sammansättningen av produkterna inom vinsektorn och de föreskrifter som gör det möjligt att fastställa om dessa produkter har genomgått någon behandling som står i strid med tillåtna oenologiska metoder, ska vara de som har rekommenderats och offentliggjorts av OIV.

Om det inte finns några metoder och föreskrifter som har rekommenderats och offentliggjorts av OIV ska sådana analysmetoder och föreskrifter antas av kommissionen i enlighet med förfarandet i artikel 195.4.

I avvaktan på att sådana föreskrifter antas ska man tillämpa de metoder och föreskrifter som är tillåtna i den berörda medlemsstaten.”

8 Artikel 158a i förordning nr 1234/2007 har rubriken ”Särskilda importkrav för vin”. I artikel 158a.1 och 158a.2 föreskrivs följande:

”1. Om inte annat föreskrivs, särskilt i avtal som ingåtts enligt artikel [218 FEUF], ska bestämmelserna om ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar och om märkning i del II avdelning II kapitel I avsnitt Ia underavsnitt I samt artikel 113d.1 i denna förordning gälla för produkter enligt KN-nummer 2009 61, 2009 69 och 2204 som importeras till gemenskapen.

2. Om inte annat föreskrivs i avtal som ingåtts enligt artikel [218 FEUF], ska de produkter som avses i punkt 1 framställas enligt de oenologiska metoder som rekommenderats och offentliggjorts av Internationella vinorganisationen eller godkänts av gemenskapen enligt denna förordning och dess tillämpningsföreskrifter.”

9 I artikel 9.1 första stycket i kommissionens förordning (EG) nr 606/2009 av den 10 juli 2009 om vissa tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 479/2008 beträffande kategorier av vinprodukter, oenologiska metoder och restriktioner som ska tillämpas på dessa (EUT L 193, s. 1), i den lydelse som följer av kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 315/2012 av den 12 april 2012 (EUT L 103, s. 38), (nedan kallad förordning nr 606/2009) föreskrivs följande:

”Om specifikationer för renhet och identitet för ämnen som ingår i de oenologiska metoder som avses i artikel 32 andra stycket led e i förordning (EG) nr 479/2008 inte fastställs i kommissionens direktiv 2008/84/EG ... ska de specifikationer som fastställs och offentliggörs i [OIV:s] oenologiska kodex tillämpas.”

10 I artikel 15.2 i förordning nr 606/2009 föreskrivs följande:

”Kommissionen ska i C-serien av *Europeiska unionens officiella tidning* offentliggöra förteckningen över och beskrivningen av de analysmetoder som avses i artikel [120g första stycket i förordning nr 1234/2007] och beskrivs i OIV:s sammanställning av internationella metoder för analys av vin och druvmust, som ska tillämpas för kontroll av de gränsvärden och krav som fastställs i gemenskapslagstiftningen för framställning av vinprodukter.”

Bakgrund till tvisten och det angripna beslutet

11 Fram till juni 2010 samordnade medlemsstaterna på eget initiativ sina ståndpunkter inom OIV:s arbetsgrupp för vin och alkohol.

12 Kommissionen lade den 16 maj 2011 för första gången, på grundval av artikel 218.9 FEUF, fram ett förslag till rådets beslut om fastställande av Europeiska unionens ståndpunkt vad gäller vissa rekommendationer som skulle antas inom OIV. Kommissionens förslag antogs emellertid inte.

13 Vid möten för samordning som hölls i Porto (Portugal) den 22 och 24 juni 2011 samordnade de medlemsstater som är medlemmar i OIV sina ståndpunkter rörande rekommendationer som fanns på dagordningen för OIV:s generalförsamling. Kommissionen meddelade att dessa medlemsstater inte fick inta en ståndpunkt som påverkade unionens regelverk. Enligt kommissionen var medlemsstaterna därför tvungna att motsätta sig varje rekommendation från OIV som kunde påverka unionens regelverk. Kommissionen lade dessutom fram en lista med 14 exempel på förslag till rekommendationer som kommissionen ansåg skulle påverka unionens regelverk för det fall de antogs av generalförsamlingen.

14 Vid OIV:s generalförsamlings möte den 24 juni 2011 antogs ett stort antal rekommendationer enligt det konsensusförfarande som föreskrivs i artikel 5.3 a i OIV-avtalet, bland annat av medlemsstaternas delegationer.

15 Kommissionen framlade ett förslag till rådsbeslut grundat på artikel 218.9 FEUF inför OIV:s generalförsamlings extra möte den 28 oktober 2011 i Montpellier (Frankrike). Emellertid antogs inte heller detta förslag.

16 Inför OIV:s generalförsamlings möte den 22 juni 2012 i Izmir (Turkiet) översände kommissionen den 27 april 2012 till rådet ett förslag till rådets beslut om fastställande av Europeiska unionens ståndpunkt vad gäller vissa resolutioner som kommer att bli föremål för omröstning inom Internationella vinorganisationen (OIV) (COM(2012) 192 final).

17 Eftersom det inte fanns någon majoritet för detta förslag till beslut framlade unionens ordförandeskap två på varandra följande kompromissförslag. Det andra kompromissförslaget, av den 6 juni 2012, antogs med kvalificerad majoritet vid rådsmötet (jordbruk och fiske) den 18 juni 2012 och utgör det angripna beslutet.

18 Ett antal medlemsstater, däribland Förbundsrepubliken Tyskland, röstade mot förslaget.

19 Skälen 5–7 i det angripna beslutet har följande lydelse:

”(5) Utkasten till resolutionerna OENO-TECHNO 08-394A, 08-394B, 10-442, 10-443, 10-450A, 10-450B, 11-483 och 11-484 avser nya oenologiska metoder. Dessa resolutioner påverkar EU:s regelverk enligt artiklarna 120f och 158a i förordning (EG) nr 1234/2007.

(6) Utkasten till resolutionerna OENO-SCMA 08-385, 09-419B, 10-436, 10-437, 10-461, 10-465 och 10-466 avser analysmetoder. Dessa resolutioner påverkar EU:s regelverk enligt artikel 120g i förordning (EG) nr 1234/2007.

(7) Utkasten till resolutionerna OENO-SPECIF 08-363, 08-364, 09-412, 10-451, 10-452, 10-459, 11-485, 11-486B, 11-489, 11-490, 11-491 och 11-494 avser renhets- och identifieringskrav för ämnen som används inom oenologiska metoder. Dessa resolutioner påverkar EU:s regelverk enligt artikel 9 i förordning (EG) nr 606/2009.”

20 Det angripna beslutet har följande lydelse:

”Europeiska unionens råd ...

med beaktande av [EUF-fördraget], särskilt artikel 43, jämförd med artikel 218.9,

…

Artikel 1

Unionens ståndpunkt vid Internationella vinorganisationens (OIV) generalförsamling den 22 juni 2012 ska vara den som anges i bilagan till detta beslut och ska framföras av de medlemsstater som är medlemmar av OIV, vilka ska agera samfälligt i unionens intresse.

Artikel 2

1. Om den ståndpunkt som avses i artikel 1 kan komma att påverkas av ny vetenskaplig och teknisk information som läggs fram före eller under OIV:s möten, ska de medlemsstater som är medlemmar av OIV begära att röstning vid OIV:s generalförsamling inte ska äga rum förrän unionens ståndpunkt har antagits på grundval av de nya faktorerna.

2. Efter samordning, i första hand på plats, och i avsaknad av ytterligare rådsbeslut om fastställande av Europeiska unionens ståndpunkt får de medlemsstater som är medlemmar av OIV, vilka ska agera samfälligt i unionens intresse, godkänna ändringar av de utkast till resolutioner som bifogas detta beslut, om de inte medför några ändringar av sakinnehållet.

Artikel 3

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna.”

21 I bilagan till beslutet anges de resolutionsförslag som berörs av unionens ståndpunkt i artikel 1 i beslutet.

Parternas yrkanden och förfarandet vid domstolen

22 Förbundsrepubliken Tyskland har yrkat att domstolen ska ogiltigförklara det angripna beslutet och förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

23 Rådet har yrkat att talan ska ogillas och att Förbundsrepubliken Tyskland ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Rådet har i andra hand, för det fall det angripna beslutet ogiltigförklaras, yrkat att domstolen ska förklara att beslutets verkningar ska bestå.

24 Republiken Tjeckien, Storhertigdömet Luxemburg, Ungern, Konungariket Nederländerna, Republiken Österrike, Republiken Slovakien och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland har tillåtits att intervenera till stöd för Förbundsrepubliken Tyskland. Kommissionen har tillåtits att intervenera till stöd för rådet.

Prövning av talan

25 Till stöd för talan har en grund åberopats, varvid det gjorts gällande att artikel 218.9 FEUF inte är tillämplig i förevarande fall.

26 I sina interventionsinlagor har Ungern och Konungariket Nederländerna dessutom åberopat grunder avseende åsidosättandet av andra bestämmelser i EUF-fördraget än den som åberopats inom ramen för den grund som nämnts i förevarande punkt.

27 Den som enligt artikel 40 i stadgan för Europeiska unionens domstol tillåtits intervenera i ett mål vid domstolen får inte ändra föremålet för tvisten såsom det avgränsats av parternas yrkanden och grunder. Av detta följer att en intervenients argument endast kan upptas till prövning i den mån de faller inom de ramar som uppställts av parternas yrkanden och grunder.

28 De grunder som åberopats av Ungern och Konungariket Nederländerna och som nämnts i punkt 26 i förevarande dom ska således avvisas.

Parternas argument

29 Inom ramen för den enda grunden har Förbundsrepubliken Tyskland, med stöd av Republiken Tjeckien, Storhertigdömet Luxemburg, Ungern, Konungariket Nederländerna, Republiken Österrike, Republiken Slovakien och Förenade kungariket, för det första gjort gällande att artikel 218.9 FEUF inte är tillämplig när det gäller ett internationellt avtal som, såsom OIV-avtalet, ingåtts av medlemsstater och inte av unionen som sådan.

30 Det framgår nämligen av lydelsen av artikel 218.9 FEUF att denna bestämmelse endast rör de ståndpunkter som ska intas ”på unionens vägnar”, vilket förutsätter att unionen har en rätt att vara representerad eller att rösta i det berörda internationella organet.

31 Systematiken i artikel 218 FEUF bekräftar att artikel 218.9 FEUF endast är tillämplig när det gäller avtal som ingåtts av unionen.

32 Denna tolkning stöds av förhållandena kring uppkomsten av artikel 218.9 FEUF och av dess funktion. Bestämmelsen, som nästan bokstavligt återger artikel 300.2 EG, föreskriver ett särskilt förfarande som gör att unionen kan agera snabbt i fall där andra avtalsparter åsidosätter ett internationellt avtal som även unionen är part i.

33 Principen om tilldelade befogenheter, som styr avgränsningen av unionens befogenheter och som föreskrivs i artikel 5.1 och 5.2 FEU, hindrar att förfarandet i artikel 218.9 FEUF genom analog tillämpning utvidgas till att gälla internationella avtal som ingåtts av medlemsstater.

34 Den praxis och de regler som berörs av OIV:s rekommendationer omfattas inte heller av ett område där unionen har exklusiv befogenhet, utan av jordbruksområdet, i den mening som avses i artikel 4.2 d FEUF, vilket är ett område där befogenheten är delad mellan unionen och dess medlemsstater.

35 Förbundsrepubliken Tyskland, och de medlemsstater som tillåtits intervenera till stöd för denna, har vidare gjort gällande att endast internationella rättsakter som är bindande för unionen utgör ”akter med rättslig verkan” i den mening som avses i artikel 218.9 FEUF. Denna tolkning följer av själva lydelsen av denna bestämmelse och stöds av systematiken i de bestämmelser som artikel 218.9 FEUF ingår i.

36 I förevarande fall omfattas inte OIV:s rekommendationer av den kategori akter som avses i artikel 218.9 FEUF. För det första har dessa rekommendationer inte bindande verkan i internationell rätt. För det andra följer de hänvisningar till OIV:s rekommendationer som görs i artiklarna 120f a, 120g, 158a.1 och 158a.2 i förordning nr 1234/2007 samt i artikel 9 i förordning nr 606/2009 av en ensidig akt från unionslagstiftaren, vilken inte gör att dessa rekommendationer ska betecknas som bindande internationell rätt, bland annat i förhållande till tredje land.

37 Konungariket Nederländerna har gjort gällande att slutsatsen att artikel 218.9 FEUF inte är tillämplig i förevarande fall vinner stöd av den omständigheten att det, vid antagandet av det angripna beslutet, inte fanns någon absolut säkerhet när det gäller de rekommendationer som faktiskt skulle bli föremål för omröstning vid OIV:s generalförsamling den 22 juni 2012.

38 Rådet har med stöd av kommissionen för det första gjort gällande att artikel 218.9 FEUF är tillämplig på fastställandet av de ståndpunkter som ska intas på unionens vägnar i en organisation såsom OIV, vilken inrättats genom ett internationellt avtal som ingåtts av medlemsstater och ska anta akter med rättslig verkan, för det fall området i fråga omfattas av unionens befogenheter.

39 En bokstavlig tolkning av artikel 218.9 FEUF gör det möjligt att komma till slutsatsen att denna bestämmelse, i avsaknad av angivande av motsatsen, också är tillämplig avseende avtal som unionen inte är part i när det gäller områden som omfattas av unionens befogenheter.

40 När det gäller det sammanhang som artikel 218.9 FEUF återfinns i har rådet gjort gällande att inga slutsatser kan dras av artiklarna 216 och 218.1 FEUF, eftersom dessa rör unionens ingående av internationella avtal, medan artikel 218.9 FEUF inte rör förfarandet för förhandling eller ingående av sådana avtal, utan tillämpningen av ett avtal som kan ha rättsliga verkningar i unionen.

41 Ur en teleologisk synvinkel är artikel 218.9 FEUF avsedd att inrätta ett förfarande som gör det möjligt att fastställa unionens ståndpunkt i internationella organisationer, även när det gäller internationella avtal som unionen inte är part i, för det fall de akter som ska antas är avsedda att senare införlivas i unionsrätten.

42 Unionen inkräktar inte på medlemsstaternas befogenheter när den, i internationella sammanhang, utövar de befogenheter som den tilldelats enligt artikel 43 FEUF på områden såsom oenologiska metoder och metoder för analys av vinprodukter.

43 Unionen har för övrigt, enligt artikel 3.2 FEUF, exklusiv extern befogenhet på de områden som omfattas av de utkast till rekommendationer som avses i bilagan till det angripna beslutet, eftersom dessa kan påverka gemensamma unionsregler. Utkasten avsåg nämligen oenologiska metoder och metoder för analys, vilka enligt artiklarna 120f a, 120g och 158a.1 i förordning nr 1234/2007 samt förordning nr 606/2009 utgör utgångspunkt vid utarbetandet av unionslagstiftningen eller kommer att göras tillämpliga av unionslagstiftningen.

44 Rådet har med stöd av kommissionen vidare gjort gällande att artikel 218.9 FEUF endast kräver att de akter som det internationella organet ska anta har verkningar i unionens rättsordning, utan att det är nödvändigt att dessa akter har verkningar i den internationella rättsordningen.

45 Nämnda bestämmelse omfattar följaktligen en situation där internationella rekommendationer, som visserligen inte är bindande, ändå har rättsliga verkningar i unionen enligt tvingande unionsbestämmelser.

46 I förevarande fall har de rekommendationer som antagits vid OIV:s generalförsamling angående oenologiska metoder och metoder för analys rättsliga verkningar i unionen med anledning av unionslagstiftarens val att införliva dem i unionslagstiftningen.

47 För det tredje har rådet gjort gällande att Konungariket Nederländernas argument som nämnts i punkt 37 i förevarande dom strider mot lydelsen i och syftet med artikel 218.9 FEUF.

Domstolens bedömning

48 Enligt artikel 218.9 FEUF ska ”rådet ... på förslag av kommissionen ... anta ett beslut ... om fastställande av vilka ståndpunkter som på unionens vägnar ska intas i ett organ som inrättas genom ett avtal, om detta organ ska anta akter med rättslig verkan, med undantag av sådana akter som kompletterar eller ändrar avtalets institutionella ram”.

49 Inledningsvis påpekar domstolen att denna bestämmelse hänvisar till ett organ som inrättas genom ”ett avtal”, utan att ange att unionen måste vara part i avtalet. Hänvisningen i nämnda bestämmelse till de ståndpunkter som ska intas ”på unionens vägnar” förutsätter heller inte att unionen måste vara part i det avtal genom vilket det internationella organet i fråga inrättats.

50 Av detta följer att lydelsen av artikel 218.9 FEUF inte utgör ett hinder för att unionen antar ett beslut om fastställande av en ståndpunkt som på unionens vägnar ska intas i ett organ som inrättas genom ett internationellt avtal i vilket unionen inte är part.

51 Domstolen påpekar vidare att förevarande mål rör den gemensamma jordbrukspolitiken och närmare bestämt den gemensamma organisationen av marknaden för vin, vilket är ett område som i mycket stor utsträckning reglerats av unionslagstiftaren på grundval av befogenheten enligt artikel 43 FEUF.

52 När det berörda området omfattas av unionens befogenhet, såsom angetts i föregående punkt, utgör den omständigheten att unionen inte är part i det internationella avtalet i fråga inte hinder för att denna befogenhet utövas genom att det inom unionsinstitutionerna fastställs en ståndpunkt som ska intas på unionens vägnar i det organ som inrättats genom avtalet, till exempel genom att de medlemsstater som är parter i avtalet handlar solidariskt i unionens intresse (se dom kommissionen/Grekland, C-45/07, EU:C:2009:81, punkterna 30 och 31; se även, för ett liknande resonemang, yttrande 2/91, EU:C:1993:106, punkt 5).

53 Bedömningarna ovan påverkas inte av Förbundsrepubliken Tysklands argument att de bestämmelser som föregår artikel 218.9 FEUF i avdelning V i femte delen i EUF-fördraget endast rör avtal mellan unionen och ett eller flera tredjeländer eller mellan unionen och internationella organisationer samt att ett antagande, likaså enligt artikel 218.9 FEUF, av ett beslut om tillfälligt upphävande av tillämpningen av ett avtal endast kan ske avseende ett internationellt avtal som ingåtts av unionen.

54 I detta hänseende ska det nämligen påpekas att de bestämmelser som nämnts i föregående punkt, med undantag av artikel 218.9 FEUF, avser fall där unionen förhandlar och ingår avtal. Artikel 218.9 FEUF rör däremot fastställande av vilka ståndpunkter som på unionens vägnar ska intas i ett organ som inrättas genom ett avtal. Till skillnad från ett unionsbeslut om tillfälligt upphävande av tillämpningen av ett avtal kan dessa ståndpunkter, i sådana fall som avses i punkt 52 i förevarande dom, antas även avseende ett avtal som unionen inte är part i.

55 Den omständigheten att unionen inte är part i OIV-avtalet utgör följaktligen inte i sig hinder för en tillämpning av artikel 218.9 FEUF.

56 Domstolen ska därefter pröva huruvida de rekommendationer som skulle antas av OIV i förevarande fall utgör ”akter med rättslig verkan” i den mening som avses i denna bestämmelse.

57 I detta hänseende framgår det av skälen 5–7 i det angripna beslutet och av bilagan till beslutet att de OIV-rekommendationer som var föremål för omröstning vid OIV:s generalförsamling och som avses i det angripna beslutet rör nya oenologiska metoder, analysmetoder för bestämning av vinprodukters sammansättning samt specifikationer för renhets- och identifieringskrav för ämnen som ingår i oenologiska metoder.

58 Nämnda rekommendationer omfattas följaktligen av de områden som anges i artikel 2.2 b i OIV-avtalet, vilket för övrigt inte ifrågasatts av någon av parterna i detta mål.

59 Enligt artikel 2.1 b och c och 2.2 i OIV-avtalet har de rekommendationer som antas av OIV på nämnda områden till syfte att bidra till uppnåendet av denna organisations mål, vilka bland annat är att biträda andra internationella organisationer, särskilt organisationer med standardiseringsverksamhet, samt bidra till internationell harmonisering av nuvarande praxis och standarder och, vid behov, till utarbetandet av nya internationella standarder.

60 Dessutom påpekar domstolen att OIV, enligt artikel 2.2 b i OIV-avtalet, ska övervaka genomförandet av dessa rekommendationer i samråd med medlemmarna.

61 Inom ramen för den gemensamma organisationen av marknaderna för vinprodukter införlivar unionslagstiftaren nämnda rekommendationer i den lagstiftning som antas på området. Det framgår nämligen av artiklarna 120g, 158a.1 och 158a.2 i förordning nr 1234/2007 och artikel 9.1 första stycket i förordning nr 606/2009 att OIV:s rekommendationer uttryckligen jämställs med unionsrättsliga bestämmelser när det gäller analysmetoder som ska användas för att bestämma sammansättningen av produkterna inom vinsektorn, särskilda krav avseende oenologiska metoder vid import av vin från tredje länder samt specifikationer för renhets- och identifieringskrav för ämnen som ingår i oenologiska metoder.

62 Artikel 120f a i förordning nr 1234/2007, i vilken föreskrivs att kommissionen ska ”grunda sig” på OIV:s rekommendationer när den lämnar tillstånd till oenologiska metoder, innebär med nödvändighet att dessa rekommendationer ska beaktas vid utarbetandet av unionsrättsliga bestämmelser på detta område.

63 Av detta följer att rekommendationerna i fråga – vilka, såsom påpekats i punkt 57 i förevarande dom, rör nya oenologiska metoder, analysmetoder för bestämning av vinprodukters sammansättning samt specifikationer för renhets- och identifieringskrav för ämnen som ingår i oenologiska metoder – är ägnade att på ett avgörande sätt påverka innehållet i de bestämmelser som antas av unionslagstiftaren på området för den gemensamma organisationen av marknaderna för vinprodukter.

64 Det följer av övervägandena i punkterna 57–63 i förevarande dom att dessa rekommendationer – bland annat med anledning av att de införlivas i unionsrätten enligt artiklarna 120f a, 120g, 158a.1 och 158a.2 i förordning nr 1234/2007 och artikel 9.1 första stycket i förordning nr 606/2009 – har rättsliga verkningar på nämnda område och att unionen, trots att den inte är part i OIV-avtalet, har befogenhet att fastställa en ståndpunkt som ska intas på dess vägnar avseende dessa rekommendationer, med hänsyn till rekommendationernas direkta inverkan på unionens regelverk på detta område.

65 När det gäller Konungariket Nederländernas argument, som återges i punkt 37 i förevarande dom, konstaterar domstolen att det strider mot lydelsen och syftet med artikel 218.9 FEUF, vilken är avsedd att möjliggöra att en ståndpunkt som redan antagits på unionens vägnar uttrycks i ett internationellt organ som ”ska” anta akter med rättslig verkan, oberoende av om de akter som berörs av den antagna ståndpunkten slutligen faktiskt blir föremål för omröstning i organet.

66 Mot bakgrund av det ovan anförda gjorde rådet en riktig bedömning när det antog det angripna beslutet med stöd av artikel 218.9 FEUF.

67 Följaktligen kan talan inte vinna bifall såvitt avser den enda grund som Förbundsrepubliken Tyskland åberopat.

68 Talan ska därför ogillas.

Rättegångskostnader

69 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att Förbundsrepubliken Tyskland ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Förbundsrepubliken Tyskland har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas. Enligt artikel 140.1 i rättegångsreglerna ska medlemsstater och institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. Republiken Tjeckien, Storhertigdömet Luxemburg, Ungern, Konungariket Nederländerna, Republiken Österrike, Republiken Slovakien, Förenade kungariket och kommissionen ska således bära sina egna kostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

1) Talan ogillas.

2) Förbundsrepubliken Tyskland ska ersätta rättegångskostnaderna.

3) Republiken Tjeckien, Storhertigdömet Luxemburg, Ungern, Konungariket Nederländerna, Republiken Österrike, Republiken Slovakien, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland samt Europeiska kommissionen ska bära sina egna kostnader.

Underskrifter